

Ανάμνησης της θλιβεράς αλώσεως της Βασιλίδος των πόλεων

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Βασιλεύς Βασιλέων Βασιλεύων Βασιλεύσιν

Τρίτη 29 Μαΐου 1453 μ.Χ.

Της Αγια-Σοφιάς

Σημαίνει ο Θεός, σημαίνει η γης, σημαίνουν τα επουράνια,

σημαίνει και η Αγία Σοφία, το Μέγα Μοναστήρι

με τετρακόσια σήμαντρα κι εξηνταδυό καμπάνες,

κάθε καμπάνα και παπάς, κάθε παπάς και διάκος.

Ψάλλει ζερβά ο βασιλιάς, δεξιά ο Πατριάρχης
κι απ' την πολλή την ψαλμουδιά, εσειόνταν οι κολώνες.

Να μπούνε στο χερουβικό και να 'βγη ο βασιλέας,
φωνή τους ήρθε εξ' ουρανού κι απ' Αρχαγγέλου στόμα.

Πάψετε το χερουβικό κι ας χαμηλώσουν τ' άγια,
παπάδες πάρτε τα ιερά και 'σεις κεριά σβηστείτε,

γιατί είναι θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψη.

Μον' στείλτε λόγο στη Φραγκιά, να 'ρθουνε τρία καράβια

το 'να να πάρει το σταυρό και τ' άλλο το βαγγέλιο,

το τρίτο το καλύτερο την Άγια Τράπεζά μας

μη μας την πάρουν τα σκυλιά, μη μας την μαγαρίσουν.

Η Δέσποινα τaráχθηκε κι εδάκρυσαν οι εικόνες

«Σώπασε κυρά Δέσποινα και μη πολυδακρύζεις

πάλι με χρόνους, με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι».

(δημοτικό)

Πάρθεν η Ρωμανία

Έναν πουλίν, καλόν πουλίν εβγαίν' από την Πόλην·
ουδέ στ' αμπέλια κόνεψεν ουδέ στα περιβόλια,
επήγεν και-ν εκόνεψεν α σου Ηλί' τον κάστρον.
Εσείξεν τ' έναν το φτερόν σο αίμα βουτεμένον,
εσείξεν τ' άλλο το φτερόν, χαρτίν έχει γραμμένον,
Ατό κανείς κι ανέγνωσεν, ουδ' ο μητροπολίτης·

έναν παιδίν, καλόν παιδίν, έρχεται κι αναγνώθει.

Σίτ' αναγνώθ' σίτε κλαίγει, σίτε κρούει την καρδίαν.

«Αλί εμάς και βái εμάς, πάρθεν η Ρωμανία!»

Μοιρολογούν τα εκκλησιάς, κλαίγνε τα μοναστήρια

κι ο Γιάννες ο Χρυσόστομον κλαίει, δερνοκοπιέται,

-Μη κλαίς, μη κλαίς Αϊ-Γιάννε μου, και δερνοκοπισκάσαι

-Η Ρωμανία πέρασε, η Ρωμανία 'πάρθεν.

-Η Ρωμανία κι αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο.

(Δημοτικό τραγούδι του Πόντου)

Το ανακάλημα της Κωνσταντινούπολης

Θρήνος κλαυθμός και οδυρμός και στεναγμός και λύπη,

Θλίψις απαραμύθητος έπεσεν τοις Ρωμαίοις.

Εχάσασιν το σπίτιν τους, την Πόλιν την αγία,

το θάρρος και το καύχημα και την απαντοχήν τους.

Τις το 'πεν; Τις το μήνυσε; Πότε 'λθεν το μαντάτο;

Καράβιν εκατέβαινε στα μέρη της Τενέδου

και κάτεργον το υπάντησε, στέκει και αναρωτά το:

-Καράβιν, πόθεν έρκεσαι και πόθεν κατεβαίνεις;

-Έρχομαι ακ τα' ανάθεμα κι εκ το βαρύν το σκότος,

ακ την αστραποχάλαζην, ακ την ανεμοζάλην·

απέ την Πόλην έρχομαι την αστραποκαμένην.

Εγώ γομάριν Δε βαστώ, αμέ μαντάτα φέρνω

κακά δια τους χριστιανούς, πικρά και δολωμένα.

δημοτικό, απόσπασμα)

Πηγή: saint.gr